

[Undervisningsministeren.]

lærlingeuddannelse, erhvervsuddannelse, med mere alment præg. Vi ved, at vi skal arbejde os frem mod en sådan reform i forbindelse med overgangen til den 9-årige grundskole. En række af problemerne dér er rejst her, men jeg tror, det vil føre for vidt, og vi har måske heller ikke materiale nok til det, at gå nærmere ind i denne debat i dag. Men der er rejst ét meget væsentligt problem, som nok er for lidt påagtet hidtil. Det er spørgsmålet: hvordan med tilknytningen til lærepladsen, når man skal give en bred faglig grunduddannelse? Man vil ikke kunne have den samme faste tilknytning, som man har under de gamle læreforhold. Det rejser, som der meget rigtigt er gjort opmærksom på i dag, spørgsmålet om finansiering af en sådan ny form for læringeuddannelse. Endelig er det nok vigtigt for at få en bedre balance i uddannelsesstilbudet til de 16-19-årige, at vi netop får skabt en sådan ændret uddannelse, at der bliver en bedre balance i det, der kan tilbydes uden for gymnasium og HF, og det, der kan tilbydes inden for den mere erhvervsbetonede faglige uddannelse. Jeg tror netop, at i udformningen af uddannelsesstilbud til de 16-19-årige vil der ligge en af de væsentligste opgaver i den første halvdel af 1970-erne.

Til allersidst vil jeg gøre en bemærkning i anledning af det, som hr. Peter Jørgensen sagde om koordinering af forskellige uddannelser. Jeg kan være enig i dette, og jeg mener i øvrigt, at man er længere, end man måske i almindelighed forestiller sig. Jeg er enig i, at det er et vigtigt område, hvor vi bør stræbe efter at skabe bedre samordningsmuligheder, end vi har i dag.

Jeg er stadig væk tvivlende over for værdien af at skabe det store uddannelsesråd, som hr. K. B. Andersen har nævnt, men kontakt mellem de områder af uddannelsen, hvor man har uddannelsesråd, finder jeg værdifuld og på et senere tidspunkt måske en koordination eller en samling af alle disse forskellige uddannelsesudvalg. Men jeg tror, man skal gå gradvis frem og bygge denne koordination, dette samarbejde, op fremfor at danne et meget stort uddannelsesråd, som jeg altså stadig væk må mene vil blive uhandy og ikke særlig funktionsdygtigt.

Formanden: Før vi går over til anden omgang, gør jeg opmærksom på, at taletiden også dér vil være fordoblet, det vil sige indtil 10 minutter for ordførere og ministre.

K. B. Andersen: Det er uundgåeligt, at en principdebat, som det jo på mange måder har været, må ende i nogle enkeltheder, og jeg skal for mit vedkommende blot tage enkelte ting frem.

Jeg er glad for den positive indstilling, der kom til orde fra hr. Knud Bros side, over for det 10. år og over for, skal vi sige det 12-årige perspektiv — hvis jeg må sige det på den måde. Der er ingen grund til at stå og genere og drille hinanden med, hvem der så er tilhænger af det inden for og uden for regeringen. Jeg mener, vi kender de konservatives indstilling fra tidligere, og jeg er glad for at få den bekræftet, og så må vi jo se at komme videre med de ting, når mulighed derfor gives.

Hr. Knud Bro nævnte i forbindelse med spørgsmålet om den åbne adgang til universiteterne, eller hvilket udtryk jeg skal bruge, forsøget i Sverige. Jeg vil gerne, da det nu er nævnt, benytte lejligheden til at sige, som jeg gav udtryk for det, at jeg synes vi skal arbejde med de ting, og det var det samme, hr. Knud Bro gav udtryk for, og det glæder mig altså, at vi tilsammen er mere interesseret på det punkt, end ministeren er, så hjælper det jo nok. Men når man henviser så meget til Sverige, synes jeg, det er rigtigt at sige, at de svenske betingelser er jo nu så skrappe, at det, man foreløbig har nået på dette punkt i Sverige, kunne vi nu nok få klaret, jeg vil endda næsten tro, at det kunne vi få ministeren med til.

Det er rigtigt, at betingelserne er, at man er fyldt 25 år og har haft 5 års erhvervsarbejde, men så er der jo stillet krav op om forkundskaber, som er ganske strenge. Og man har udtrykkelig betonet, hvad jeg mener er en stor fejl, at man ikke kan tage en egentlig eksamen, men kun kan tage nogle få semestre. Så kan man sige: ja men lad os foreløbig komme så langt, så kan vi måske komme videre, men jeg synes kun, det var rigtigt at nævne, når hr. Knud Bro henviser til Sverige, at efter at jeg har set det materiale, som universitetskansler-